

מ"ת 1087/11/18 - מדינת ישראל נגד עומרי שמואל קוסקס

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

מ"ת 1087-11-18 מדינת ישראל נ' קוסקס (עציר)

תיק חיצוני:

בפני כבוד השופטת נאוה בכור

המבקשת מדינת ישראל

נגד

המשיב עומרי שמואל קוסקס (עציר)

החלטה

1. כנגד המשיבהגש כתב אישום בו מיוחסות לו העבירות הבאות: הצתה לפי סעיף 448(א) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "החוק") (להלן: עבירת ההצתה); הסגת גבול לפי סעיף 447(א)(1) לחוק (להלן: עבירת הסגת הגבול); אימים לפי סעיף 192 לחוק (להלן: "עבירת האיומים") וגניבה לפי סעיף 384 לחוק (להלן: "עבירת הגניבה").

בד בבד עם הגשת כתב האישום, הוגשה נגד המשיב בקשה להארכת מעצרו עד לתום ההליכים המשפטיים.

2. על פי עובדות כתב האישום, אסף שקלים (להלן: "המתלונן") הוא הבעלים של מבנה מסחרי ברחוב לישנסקי 22 בראשון לציון (להלן: "המבנה").

בין החודשים דצמבר 2017 ליולי 2018, שכר המשיב חנות בבניין אשר שימשה כחנות בגדים (להלן: "החנות", ולחילופין "העסק"). בסמוך לחנות התנהל פאב "גנגו" בו נוהגים לבלות עוברי אורח בשעות הערב והלילה.

בהמשך, במועד שאינו ידוע למבקשת, על רקע תשלומי שכירות שלא שולמו, התגלע סכסוך כספי בין המתלונן לבין המשיב.

ביום **05.06.2018**, בשעה 11:20 או בסמוך לכך, הגיע המשיב למשרדו של המתלונן המצוי בקומה השנייה של החנות (להלן: "המשרד"), והחל לאיים עליו, באומרו: "**אני ארצח אותך, כי אין לי מה להפסיד**" (להלן: "אירוע האיומים").

לאור האמור לעיל, ביום 05.06.2018, הגיש המתלונן תלונה במשטרת ראשון לציון כנגד המשיב (להלן: "התלונה").

על רקע הסכסוך הכספי, פנה המתלונן אל המשיב מספר רב של פעמים באמצעות עורכי דינו, בבקשה לפנות את החנות לאלתר.

במועד שאינו ידוע במדויק למבקשת, פינה המשיב את החנות מתכולתה. עוד באותו היום, הזמין המתלונן מנעול מטעמו, **זאב גולדשטיין** (להלן: "המנעול"), על מנת להחליף את הצילינדרים והמפתחות של הכניסה לחנות.

בהמשך, בשעה שאינה ידועה למבקשת, נטל המשיב שלא כדין מפתחות מתוך צרור המפתחות החדשים של החנות (להלן: "המפתח" או "המפתחות"), והחזיקם ברשותו (להלן: "אירוע הגניבה")

ביום **11.10.2018**, בשעות הבוקר, בשעה שאינה ידועה במדויק למבקשת, צלצלה התובעת המטפלת בתלונה (להלן: "התובעת") למשיב על מנת לשוחח עליה עמו. בתגובה התפרץ המשיב על התובעת באומרו: **"מזיז לי את הביצה, תמצצי לי את הביצה יה שרמוטה את ובית המשפט"**. בהמשך, הוסיף המשיב וגידף את התובעת עד שזו ניתקה את השיחה.

משבערה במשיב חמתו, עוד באותו היום, בשעה 22:19 או בסמוך לכך, הגיע המשיב למבנה, ופתח, לאחר מספר ניסיונות, את דלת החנות בעזרת מפתח שהיה ברשותו, וזאת בידעו כי אין הוא רשאי להיכנס אליה.

בהמשך, בשעה 22:26 או בסמוך לכך, עלה המשיב למשרד, והצית את כיסא המנהלים שהיה במקום, בדרך שאינה ידועה למבקשת.

כתוצאה ממעשיו של המשיב, המשרד נשרף כליל, ובין היתר נגרמו נזקים למבנה בסך של 150,000 ₪ לערך (להלן: "אירוע ההצתה").

3. הצדדים נחלקו באשר לקיומן של ראיות לכאורה כנגד המשיב.

לטענת המבקשת - קיימות ראיות לכאורה במידה הנדרשת כנגד המשיב.

לטעמו של ב"כ המשיב - אין ראיות לכאורה היכולות להביא להרשעת המשיב, ולכן יש לשחררו ממעצר. לחילופין, נטען כי ישנו כרסום בתשתית הראייתית הלכאורית שיש בו להטות את הכף לעבר שחרורו של המשיב.

4. טיעוני הצדדים

א. זיהוי המשיב

לטענת המבקשת, בתיעוד החזותי ממצלמות האבטחה של החנות שהוצתה, נראה המשיב ביום 11.10.2018, בשעה 22:19:53 (מצלמה מספר 1) (להלן: "הסרטון הראשון"), הולך ממגרש החנייה לכיוון החנות שהוצתה, בפנים גלויות.

בהמשך, נראה מתעסק עם המנעול באמצעות מפתח, אך לא מצליח לפתוח את דלת החנות. המשיב עוזב את המקום לכ-5 דקות, וחוזר חזרה בשעה 22:26:15, פותח את דלת החנות באמצעות מפתח, ונכנס פנימה.

בהמשך, רואים את המשיב עוזב את החנות.

בסרטון נוסף (מצלמה מספר 6) מזוויות אחרת, בשחור לבן, נצפה המשיב מגיע למקום ועוזב אותו (יחד עם הסרטון הראשון, להלן: "הסרטונים").

בסרטון הראשון, המשיב נראה לובש מכנס בהיר באורך 3/4, חולצה ארוכה כחולה וכובע ייחודי, שצדו האחורי חום בהיר, וצדו הקדמי שחור עם ריבוע לבן, עליו כיתוב כהה.

המשיב זוהה בסרטונים מסתובב בסמוך לחנות, פותח את הדלת ונכנס, בסמיכות זמנים לאירוע ההצתה, וכל אלה, בשעה מאוחרת בה מטבע הדברים אין אנשים נוספים בחנות.

לטענת ב"כ המשיב, הסרטונים אינם מאפשרים זיהוי, שכן בשניהם לא ניתן לראות את פניה של הדמות. הצילום נעשה מלמעלה כלפי מטה, והדמות חובשת לראשה כובע.

בנוסף, איכות הצילום ירודה ואינה מאפשרת זיהוי, לא כל שכן וודאי.

עוד הוסיף ב"כ המשיב כי הדמות בסרטון נראית כשהיא פותחת את המנעול התחתון בדלת הכניסה למבנה, ולאחר מכן מנסה לפתוח את הדלת, אך זו לא נפתחה והואיל והמנעול העליון סגור. הדמות נראית הולכת לכיוון חניית הרכבים, ובחלוף כמה דקות הגיעה שוב לדלת, עם מפתח, פתחה את המנעול ונכנסה פנימה.

המשיב עבד במקום במשך חצי שנה, בכל בוקר פתח את המקום עם **שני** מפתחות שונים, ובכל ערב נעל את המקום באותה הדרך, לפיכך, לא הגיוני שבזמן שצולם הסרטון, ביקש המשיב לפתוח את הדלת עם מפתח אחד.

לטענת ב"כ המבקשת, בביתו של המשיב נתפס **כובע ייחודי** של המשיב, עליו מופיע כיתוב הסמל המסחרי של העסק של המשיב (להלן: "הכובע"), התואם את הכובע הייחודי הנראה בסרטון.

אשתו של המשיב, שני קוסקס (להלן: "אשתו של המשיב"), מוסרת כי הכובע שייך למשיב.

בנוסף, בביתו של המשיב נתפסו גם **מכנסיים** הדומים למכנסיים שלבש באירוע ההצתה, וכפכפים ירוקות.

מטיעוני ב"כ המשיב עולה כי האלמנט הבולט בכובע הוא הכיתוב אשר מופיע עליו, אך איכות התמונה הירודה לא מאפשרת להבחין בכיתוב מסוים. כל שנותר הוא דמיון כללי חסר עוצמה ראייתית כלשהי.

בנוסף, הדמות בסרטון נראית כשהיא לבושה במכנסיים קצרים עד הברכיים, חולצה ארוכה בצבע כחול, כפכפים ותיק גב. פריטים אלה מיוחדים ומסוימים, והם לא נמצאו בחיפוש בביתו של המשיב.

יתרה על כך, **המפתחות** שנמצאו בביתו של המשיב וברכבו לא נמצאו מתאימים לדלת הכניסה למשרד.

לטענת ב"כ המבקשת, ישנם **שלושה עדים** המזהים את המשיב בסרטון:

העד הראשון, **בוריס ביביצ'איב**, בעל הפאב הצמוד לחנות שנשרפה, ובעל היכרות מוקדמת עם המשיב
עמוד 3

(להלן: "בוריס") צפה בסרטונים וזיהה המשיב בהודעתו במשטרה ביום 16.10.2018, לפי מבנה הגוף והפרופיל של הדמות המצולמת.

לטענת ב"כ המשיב, ביום 15.10.2018 שוחחו בוריס והמתלונן אודות המשיב כמי שביצע את ההצתה, ויום למחרת, הגיע בוריס למשטרה ומסר בהודעתו כי הוא מזהה את המשיב בסרטונים - "לפי מבנה הגוף שלו".

בוריס אינו נמנה על אנשי שלומו של המשיב, ולראיה, בוריס מכפיש ומגדף את המשיב במילים "דביל" ו-"דפוק בראש".

הודעתו של בוריס נמסרה שבועיים לאחר האירוע, וזמן רב לאחר שנפוצו שמועות על כך שהמשיב ביצע את ההצתה.

לטענת ב"כ המבקשת, העד השני, המתלונן, צפה בסרטונים וזיהה את המשיב, בהודעתו במשטרה מיום 14.10.2018, לפי מבנה גופו.

לטענת ב"כ המשיב, המתלונן מסר בהודעתו, מיום 12.10.2018, לפני הצפייה בסרטונים, כי הוא משוכנע שהמשיב הוא שביצע את ההצתה - "בטוח שזה עמרי הצית את המשרד".

לאחר מכן, ביום 14.10.2018, מסר בהודעתו במשטרה, לאחר צפייה בסרטונים, כי אינו יכול לומר בוודאות שמדובר במשיב - "מבחינת מבנה הגוף זה נראה הוא, מבחינת הלבוש גם כן הוא נהג לשים מכנס קצר, אבל אני לא יכול להגיד בוודאות שזה הוא כי לא רואים פנים".

לטענת ב"כ המבקשת, העד השלישי, בוב חנט, הבעלים של עסק הסושי שנמצא בסמוך לחנות, אשר לו ולמשיב היכרות ויזואלית (להלן: "בוב"), שאין חולק על היותו עד אובייקטיבי, צפה בסרטונים וזיהה את המשיב, בהודעתו במשטרה מיום 25.10.2018 - "טוב זה הוא, זה עומרי אין מה להגיד גם רואים קצת פנים".

בהמשך הודעתו במשטרה, בוב מביע צער על שראה בסרטון את המשיב נכנס לחנות שהוצתה - "לא, חבל באמת שחבל".

לטענת ב"כ המשיב, בוב אישר בהודעתו כי שמע מהמתלונן ומבוריס שהמשיב הוא שהצית את המשרד - "גם יוסף וגם בוריס אומרים שזה עומרי". מיד לאחר מכן, זיהה בוב את המשיב בסרטון - "גם רואים קצת פנים", ללא פירוט של המאפיינים לפיהם זיהה את המשיב.

ראיות אלו של זיהוי אדם על ידי אחרים באמצעות צפייה בסרטון, אינן קבילות במשפט הפלילי. קיימים חריגים לקבילות של ראיה שבאה מפי השמועה, עד מומחה למשל, אך זיהוי על ידי פלוני אינו נמנה על אותם מקרים.

לטענת ב"כ המבקשת, זיהוי אדם על ידי אחרים באמצעות צפייה בסרטון מהווה ראיה קבילה.

בפסיקה ניתנה התייחסות עניינית לזיהוי נאשם על ידי אחרים באמצעות צפייה בסרטון, ולא נקבע כי ראיות אלה אינן קבילות [ראה: בש"פ 6083/11 **כאתב חלדון נ' מדינת ישראל**] (להלן: עניין חלדון).

לטענת ב"כ המשיב הראיות האלו, אף אם ימצאו קבילות, הן בעלות עוצמה ראייתית לכאורית נמוכה:

ראשית, הזיהוי של המשיב על ידי שלושת העדים נעשה רק לאחר שהעדים סברו כי מי שעומד מאחורי אירוע ההצתה הוא המשיב. הזיהוי הוא רק בבחינת חיזוק לעמדתם.

שנית, המתלונן, שהיה משוכנע שהמשיב הוא שהצית את משרדו, היה הראשון לזהותו בסרטון, ורק לאחר שיחות בין המתלונן לעדים אודות החשדות כלפי המשיב, ולאחר שיחות בין העדים האחרים לבין עצמם, הם זיהו את המשיב בסרטון.

בנוסף, למתלונן קשרים עסקיים עם עדי התביעה האחרים, השוכרים ממנו את המבנה בו מצוי עסקם, וקיים חשש שיש להם אינטרס לרצות את המתלונן.

יתרה על כך, הזיהוי לא נעשה לפי מראה הפנים של הדמות, אלא על פי מבנה גופה, וכן, העדים אינם מציינים פרט "מוכמן" או "מיוחד" שהדריך אותם בזיהוי, ושיש בו כדי להבחין בין המשיב לאדם אחר.

צפייה בסרטון מלמדת כי אין מאפיין כלשהו המייחד את הדמות, כך שניתן לטעון שמדובר בכל אדם בעל מבנה גוף ממוצע ובגובה ממוצע.

הזיהום החמור, בין אם נעשה בזדון ובין אם בהיסח דעת, אינו מאפשר התייחסות רצינית לראיות הלכאוריות באשר לזיהוי המשיב.

ב. המניע של המשיב

לטענת ב"כ המבקשת, בין המשיב למתלונן, הבעלים של העסק שנשרף, יש סכסוך כספי, ואשר בעקבותיו נפתח למשיב תיק פלילי על איומים בתחנת ראשון לציון (מחודש יוני 2018).

התובעת מסרה במזכר מיום **16.10.2018**, כי בבוקר אירוע ההצתה, התקשרה אל המשיב לזמנו לשיחה בנוגע להסדר מותנה בתיק. המשיב צעק עליה כי היא שקרנית וקילל אותה.

אירוע האיומים היה אומנם ביום 05.06.2018, אולם למשיב לקח זמן לממש את זממו, וביום אירוע ההצתה בערה בו חמתו לנקום לאחר שקיבל את שיחת הטלפון מהתובעת.

לטענת ב"כ המשיב, לאחר שהמשיב נקלע לבעיית תזרים מזומנים, בעקבותיה המחאות שמסר למתלונן חזרו ללא כיסוי, הוציא המתלונן ביום 21.06.2018 מכתב דרישה באמצעות עורך דין למשיב, הדורש ממנו לצאת מהנכס ששכר באופן מידי, לפני תום תקופת חוזה השכירות וללא הסתייגויות.

המשיב, שיכול היה להמשיך להפעיל את העסק, למכור סחורה ולנסות לצמצם הפסדים, בחר לציית למכתב הדרישה, לאור הבנתו כי לא יצליח לעמוד בהתחייבויותיו. כעבור שבוע מיום משלוח המכתב, עזב את המקום מבלי לדרוש דבר, ומבלי שנדרש צו פינוי.

התנהלות המשיב מלמדת על אדם נורמטיבי, שאינו מבקש לקחת את החוק לידיים, ופועל ככל האדם, ואף יותר מכך. לו רצה המשיב לפגוע במתלונן, הזמן ההגיוני לפעול היה בעת קבלת המכתב שחייבו לעזוב את העסק בלא כלום.

המשך התנהלות הסכסוך בין השניים הייתה רק באמצעות עורכי דינם, בחילופי מכתבים. המשיב עזב את העסק לקראת סוף חודש יוני, ואילו השריפה ארעה ביום 11.10.2018. בכל התקופה הזו, לא היה קשר כלשהו בין המתלונן למשיב. המתלונן מסר במשטרה כי הפעם האחרונה בה ראה את המשיב הייתה - "לפני שלושה חודשים", והוסיף כי המשיב לא יצר אתו קשר בזמן הזה, אף לא דרך צד ג'.

האמור לעיל מעלה כי מדובר באדם שקול, הפועל על פי החוק. אין הגיון בטענה, שלאחר שניהל את הסכסוך במשך חודשים בבית המשפט באמצעות עורך דינו, יבקש להצית את העסק ללא כל סיבה.

באשר לשיחת התובעת ביום ההצתה, טוען ב"כ המשיב כי המשיב ידע אודות התיק בגין האיומים, ולכן, השיחה עם התובעת לא הייתה בגדר הפתעה. כן, אין הגיון ש"בערה בו חמתו לנקום", כדברי ב"כ המבקשת, לאחר שיחה עם התובעת בעניין אזוטרי וצדדי, כשבעת קבלת מכתב הדרישה חמתו לא בערה, והוא עזב את העסק.

פניית התובעת למשיב באה להיטיב עמו, ולפיכך, הדעת נותנת שאין בכך להביא אדם עד כדי ביצוע עבירה פלילית.

לטענת ב"כ המשיב, המשיב דיבר עם התובעת בלשון לא מכבדת, מכיוון שסבר שמהעבר השני של הקו משוחחת עמו מתחזה המציגה עצמה כפרקליטה על מנת להוציא ממנו מידע, בדומה לשיחות אחרות שקיבל באותה תקופה.

ג. שתיקתו של המשיב בחקירה

לטענת ב"כ המבקשת, המשיב נחקר בחשד להצתה שלוש פעמים (22.10.2018; 23.10.2018; 25.10.2018). המשיב שותק כשנשאל שאלות מהותיות שלהן משמעות רבה:

בהודעה מיום **22.10.2018**, המשיב שותק כשנשאל איפה היה ביום אירוע ההצתה והאם ביקר בעסק מאז שעזב.

בהודעה מיום **23.10.2018**, המשיב הכחיש שלקח מפתחות לעסק עובר להצתה ביום החלפת המנעולים, ושותק כשנשאל לעניין כיבוי המכשיר הנייד בסמוך לאירוע ההצתה.

בהודעה מיום **28.10.2018**, המשיב ענה שלא עשה כלום, וכי "**אין לי מושג על מה אתם מדברים**", כשנשאל על הכובע המזהה אותו בזירה ושהמנעולן זיהה אותו בזירה והיה חסר מפתח בשכפול.

לטענת ב"כ המשיב, המשיב שתק לסירוגין בשתי חקירותיו הראשונות בלבד. עיון בשלוש חקירותיו הבאות, בימים 25.10.2018; 28.10.2018; 29.10.2018, מעלה כי המשיב מסר גרסאות מפורטות ומלאות.

גרסת המשיב העולה מהודעותיו במשטרה:

באשר לטענה כי הוא זה שנראה בסרטונים, השיב המשיב: "**זה מגוחך מה שאתה אומר. על הסרטון הזה חשבו שזה אני?**".

כאשר נשאל המשיב, בחלוף שלושה שבועות, היכן היה במועד השריפה, השיב: "**לא זוכר בדיוק זה 3 שבועות אחורה. בשעות כאלה אני בדרך כלל בבית**".

ביחס לעובדה כי בוריס זיהה את המשיב בסרטונים, ענה המשיב: "**כנראה שבוריס רוצה לרצות את יוסף**", ובאשר לטענת בוריס כי המשיב גנב את המפתחות של העסק לאחר החלפת המנעולים, ענה: "**הוא מדבר שטויות**".

ד. גניבת המפתחות

לטענת ב"כ המבקשת, **בוריס** מסר בהודעתו במשטרה מיום **16.10.2018**, כי ביום בו החליפו את הצילינדר של דלת החנות שנשרפה, ראה שהמשיב לוקח את המפתח החדש לעסק.

בוריס לא סיפר זאת קודם, אך מעלה זאת מיוזמתו ביום מסירת ההודעה.

במזכר של **שי כהן** מיום **28.10.2018**, עולה כי בשיחה טלפונית עם **המנעולן**, מציין המנעולן כי הבחין שנעלם מפתח בכל צרור, וחשד שמדובר בבחור שפינה את העסק באותו הזמן, שנכח במקום - המשיב.

לטענת ב"כ המשיב, הסוגיה שנחקרה היא סוגיית המפתחות של הדלת הראשית, בעוד שלמשרד עצמו, זה שעלה באש, יש דלת נפרדת. המפתח לדלת זו מצוי תמיד בידי המתלונן, ולא הוחזק בשום שלב על ידי המשיב.

כמו כן, לפי הראיות לכאורה בתיק, המשיב עזב את העסק שבוע לאחר יום 21.06.2018. ביום עזיבתו, הגיע מנעולן מטעמו של המתלונן והחליף את הצילינדרים בדלת הכניסה.

המנעולן מסר כי בסיום העבודה לא היה חסר מפתח, הוא מסר את הצרור **לתמיר**, בנו של המתלונן (להלן: "תמיר"), וביקש ממנו לבדוק אם חסר מפתח: "**לא אמרתי שחסר מפתח רק אמרתי לתמיר שאולי חסר מפתח**".

המשטרה לא בדקה עם תמיר אם אכן היה חסר מפתח. מחדל זה פועל לחובת המבקשת, שכן ברור כי לו היה בפיו של תמיר גרסה כי היה חסר מפתח, הייתה נגבית עדות ממנו.

נוסף על כך, ביום **14.10.2018** מסר המתלון גרסה לפיה הוא משוכנע שהמשיב לקח מפתח בעת החלפת המנעולים. למחרת, הגיע למשטרה, ומסר כי בוריס ניגש אליו יום קודם, ומסר לו כי ראה את המשיב לוקח "**מתוך צרור מפתחות החדש של מפתח אחד**".

בהתאמה, בהודעתו, סיפר בוריס כי ראה את המשיב לוקח "**מפתח מהצרור**".

ראיות אלו מלמדות על קשר פסול לכאורה בין עדי התביעה, אשר קיימו שיחות אודות הראיה והמשיב - המתלון משער שהמשיב הוא שהצית את המשרד, ומיד לאחר מכן בוריס מזהה בסרטון את המשיב, ויום לאחר שהמתלון משער שהמשיב גנב מפתחות מהמנעול, בוריס מוסר גרסה מאמתת.

בנוסף, בוריס והמתלון בהודעותיהם מוסרים כי נלקח מפתח אחד, אולם, נדרשים שני מפתחות שונים לפתיחת שני המנעולים כדי שיהיה ניתן להיכנס למבנה. עובדה זו מהווה סתירה בין גרסאות העדים בסוגיה מהותית היורדת לשורש העניין.

בנוסף - המתלון מסר כי בוריס בחר להסתיר מידע זה של גניבת המפתחות בידי המשיב מאז חודש יוני.

המתלון ובוריס מיוודדים, ובוריס יודע כי קיים סכסוך עסקי בין המתלון למשיב. לפיכך, העובדה שבוריס הסתיר כביכול פרט זה מהמתלון איננה מתיישבת עם השכל הישר.

יתרה מכך, לא ברור למה בוריס לא סיפר למשיב על גניבת המפתחות מיד לאחר השריפה, אלא המתין ארבעה ימים.

ה. המשיב מגיע לזירה ביום 21.10.2018, עשרה ימים לאחר

השריפה

מטיעוני ב"כ המבקשת עולה כי בובי, בהודעתו מיום 24.10.2018, מוסר כי ביום 21.10.2018, בשעה 13:00 לערך, הבחין במשיב בחניון סמוך לזירה, בוחן את מצלמות האבטחה שבסמוך לזירה.

בנוסף, מוסר בוריס שהמשיב ניגש אליו ושאל אותו מדוע הוא מספר לכולם שהצית את החנות. כמו כן, בוריס מוסר שהמשיב שאל אותו "**עד איפה רואים במצלמות שלך**", והאם לבעלים של החנות "הסטוק", הסמוכה לזירה, ישנן מצלמות אבטחה.

בהודעתו מיום 25.10.2018, מוסר בוב כי ביום 21.10.2018 המשיב ניגש אליו ושאל אותו בנוגע לאירוע ההצתה. המשיב הכחיש בפני בוב את מעורבותו.

המשיב מודה בחקירתו, מיום 25.10.2018, כי היה בזירה ביום הזה, אך מכחיש שהגיע לבדיקת

המצלמות, ומודה שניהל שיחה עם בוב בנוגע לאירוע ההצתה.

מטיעוני ב"כ המשיב, ביום 21.10.2018 ביקר המשיב את בוב במסעדתו, ולפי גרסת בוב, המשיב לא שאל אותו שאלה אחת בעניין אירוע ההצתה - **"מה המצב איך הולך וזהו. אני אמרתי לו מה קרה שמה שאלתי אותו זה אתה הוא אומר לי אין לי מושג על מה אתה מדבר"**.

בהמשך, היה זה דווקא בוב שאמר למשיב כי כולם חושבים שהוא ביצע את ההצתה - **"אמרתי לו כולם חושבים שזה אתה, הוא שאל מי חושב ככה ואני עניתי לו גם בוריס גם יוסף"**.

למשמע דברים אלה, לפיהם בוריס סבור כי הוא מעורב בהצתה, הלך המשיב למקום עסקו, המצוי בסמיכות למסעדה של בוב, לשוחח עמו. לפי גרסת בוריס, המשיב שאל אותו מדוע הוא מפיץ שקרים - **"הוא שאל אותי למה אני מספר לכולם שהוא הצית את המקום"**.

המשיב לא שאל את בוב ואת בוריס שאלה כלשהי אודות המשטרה, ובוודאי שלא התעניין בגרסה שמסרו למשטרה, ולראיה, כך מסר בוריס:

ש: **"הוא לא שאל את המשטרה?"**; ת: **"לא"**.

הטלפון הנייד של המשיב **ו.**

מבדיקת הטלפון הנייד של המשיב, עולה כי לא הוצאו שיחות ולא נכנסו שיחות ביום אירוע ההצתה, בסמוך לשעת אירוע ההצתה, דהיינו, בין השעות 21:32 ועד ליום למחרת בשעה 08:42.

לטענת ב"כ המשיב, בסרטונים נצפה אדם המשווח בטלפון נייד, ולאור העובדה כי לא בוצעו שיחות מהטלפון הנייד של המשיב באותו הזמן, מדובר בראייה מזכה.

אין לאפשר לב"כ המבקשת להניח הנחות לחובת המשיב, שאין מגובות בראיות ממשיות.

בעניין זה הזהיר כב' הש' דנציגר בפרשת זדורוב, מפני העלאת השערות לחובת הנאשם, שמטרתה למלא חלל ראייתי או להסביר תמיהה העולה מהתשתית הראייתית. לא בכל מקום בו נפער חור ראייתי הדבר יוביל לזיכוי מלא. אם מדובר בהנחה גרידא שעלולה להוביל להסקת מסקנות בדרך של "הנחת המבוקש", אין למלא את החלל על ידי העלאת השערות לחובת הנאשם, וזאת בשונה ממקרה בו להסבר הנדון יש בסיס הגיוני ממש, ועיגון כלשהו בראיות [ראו: ע"פ 7939/10 **זדורוב נ' מדינת ישראל**].

מטיעוני ב"כ המבקשת עולה כי לא מדובר בראייה מזכה, שהרי, בסרטון אין הוכחה שאכן המשיב ביצע שיחת בשעה האמורה, ולכן, לא ניתן להסיק שהאדם בסרטון הוא לא המשיב.

ישנן אפשרויות שונות, ובכללן יכול להיות שאין מדובר בטלפון הנייד של המשיב, שמדובר בשיחה

שנערכה באמצעות אפליקציות טלפוניות שונות שאינן מזוהות, או שהמשיב עשה עצמו מדבר במכשיר הנייד, שלא לעורר את חשדם של המאבטחים, או נוכח מצלמות האבטחה.

ז. דו"ח כיבוי אש מיום 12.10.2018

לטענת של ב"כ המבקשת, לאור העובדה שלא נמצא חומר דליק, נקבע כי מקור השריפה הינו כיסא מנהלים שהיה במשרד, שמטבע הדברים לא עלול להתלקח בלא שהודלק, וכן, נשלל כשל חשמלי כלשהו.

לפי ב"כ המבקשת בשלב מקדמי זה, של בחינת קיומן של ראיות לכאורה, כלל ידוע הוא שלא דנים במומחים, וניתן להעיד אותם במסגרת ההליך העיקרי.

מטיעוני ב"כ המשיב עולה כי חוות הדעת של מומחה, חוקר שריפות בכיר, קובעת כי לא ניתן להגיע למסקנה חד משמעית כי מדובר בהצתה, ולעובדה זו כמה נפקויות משמעותיות:

ראשית, אין די ראיות מדעיות לפיהן מדובר בשריפה שנגרמה בעקבות עבירה פלילית. בענייננו מדובר בראיות נסיבתיות, ובשלב זה אין קשר סיבתי מדעי בין כניסת הדמות למבנה לבין השריפה.

שנית, המומחה קבע כי לא ניתן לשלול שהסיבה לשריפה היא סיגריה שהושארה במשרד בסמוך לכיסא. המשטרה לא חקרה מי האדם האחרון שביקר במקום, מתי עזב, והאם עישן סיגריה, ולכן, נותרה אפשרות זו כאפשרות סבירה לקרות השריפה.

שלישית, ב"כ המבקשת הבינה את הפוטנציאל ההרסני של חוות הדעת, ולפיכך סמוך להגשת הצהרת התובע, התקיימה פגישה בין המשטרה למומחה, במסגרתה הועברו לו חומרי חקירה בניסיון נואש לשנות את מסקנתו.

בנוסף, זירת השריפה נבדקה על ידי מומחים, ואולם לא נמצא במקום חומר בעירה.

ח. ממצאים פורנזיים

לטענת ב"כ המבקשת, בקשר להיעדרם של ממצאים פורנזיים, כלל ידוע כי היעדר ראיה אינה בגדר ראיה, וכן, לא ניתן היה למצוא ממצאים פורנזיים, שהרי המשיב היה הבעלים של החנות עובר לשריפה, ומשכך, אין לבדיקת טביעת אצבעות משמעות.

לטענת ב"כ המשיב, בסרטון נראית הדמות כשהיא פותחת את דלתות המשרד בידיים חשופות, אולם אנשי המז"פ שביקרו במקום לא מצאו ממצאים פורנזיים הקושרים את המשיב לזירה.

ט. עד ראיה שלא נחקר

לטענת ב"כ המשיב, קיים עד ראיה ישיר אשר ראה את האדם שהגיע למבנה עובר לאירוע ההצתה, המאבטח **רפאל גרסיה** שעבד באותה עת בפאב "גנגו" (להלן: "רפאל").

החוקרים לקחו את פרטיו של רפאל ביום אירוע ההצתה, 11.10.2018, אולם התקשרו אליו רק כעבור שבועיים, ביום 25.10.2018. לפי המסמך המפרט את השיחה, מסמך 13, רפאל העדיף, מסיבות מובנות, להרחיק עצמו מאירוע ההצתה, ומסר שלא ראה בבירור את פניו של האדם שהגיע למבנה עובר לאירוע ההצתה. אולם, רפאל מסר כי "**אינו מכיר אותו**".

אם רפאל ידע כי הוא לא מכיר את האדם, משמע שהוא ראה את פניו. המשטרה הייתה חייבת לזמנו לעדות וכן לערוך לו מסדר זיהוי חי עם המשיב.

מדובר במחדל חקירתי משמעותי, שגרם לנזק ראיתי כבד למשיב.

י. ראיות נגטיביות

נוסף על הראיות הנגטיביות שפורטו לעיל, מפרט ב"כ המשיב ראיות נגטיביות נוספות: רכבו של המשיב לא זוהה בסרטונים; המדובר שהוכנס לתא המשיב הוציא מהמשיב גרסה ברורה לפיה הוא מכחיש כל מעורבות באירוע, וזאת כשהמשיב נעדר עבר פלילי והיכרות עם עולם המשפט; לא נמצאו שרידים המעידים על שריפה כגון אבק, חומר בעירה וכיוצא בזה; אין ראיות מפלילות בטלפון הנייד של המשיב.

מכלל טיעוני ב"כ המבקשת עולה כי מדובר בתיק המבוסס על מצרף ראיות, ראיות נסיבתיות בשילוב עם ראיות ישירות, אך לשיטתה, ולהבדיל משיטת המשיב - מדובר במצרף שאינו מותיר מקום לאפשרות עובדתית חלופית, ולכן, קיימות ראיות לכאורה להרשעת המשיב בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

המסד הראייתי בתיק מורכב ממספר מקורות ראייניים, וכל אלו, במצטבר, חושפים בבירור את הנטען בכתב האישום. לא ניתן לנתק ולבודד ראיה אחת מחברתה ולדון בה כאילו ניצבה לבדה, שכן משמעותן וכוחן של הראיות הוא בחיבור ביניהן.

מנגד, מכלל טיעוני ב"כ המשיב עולה כי אין בידי המבקשת ראיות ישירות בקשר לאירוע ההצתה, ומדובר בתיק נסיבתי.

בהתאם להלכת בית המשפט העליון, גם בשלב הלכאורי יש לבחון האם הראיות מובילות למסקנה לכאורית אחת ויחידה. בענייננו, מדובר בשברי ראיות נסיבתיות, אשר בסיום בחינתן המסקנה היא כי הסיכוי לזיכוי גדול מהסיכוי להרשעה.

לאור האמור לעיל, טוען ב"כ המשיב כי לא קיימות ראיות לכאורה לשם ביסוס סביר להרשעת המשיבים, ולחילופין כי ישנו כרסום בתשתית הראייתית הלכאורית.

5. דין והכרעה

באשר לעבירת האיומים

עיון בחומר החקירה בתיק, כמו כן העובדה כי לא נטענו טיעונים מצד ב"כ המשיב לעניין זה, מעלים כי קיימות ראיות לכאורה כנגד המשיב בעבירת האיומים.

למעלה מן הצורך, יצוין כי קיימות מספר עדויות הקושרות את המשיב לעבירה זו -

המתלונן בהודעתו, מיום 05.06.2018, מסר שהמשיב נכנס למשרדו, תוך שהוא "צועק ומאיים עליי כי ירצח אותי כי אין לו מה להפסיד".

ירחמיאל ברשף, לפי הודעתו, חשב בחברות של המתלונן, מסר בהודעתו, מיום 07.06.2018, כי בזמן אירוע האיומים היה במשרדו של המתלונן כשהמשיב נכנס במפתיע ו"התחיל לצעוק ולהשתולל אני ארצח אותך, אין לי מה להפסיד, תצא מהמשרדים האלה".

באשר לעבירת הגנבה, עבירת הסגת הגבול ועבירת ההצתה

עיון בחומר החקירה בתיק, טיעוני הצדדים והפסיקה בנושא, מעלה כי קיימות ראיות לכאורה להרשעת המשיב בעבירת ההצתה, עבירת הגניבה ועבירת הסגת הגבול, אך קיימת חולשה משמעותית בתשתית הראייתית בנוגע לעבירות אלה.

זיהוי המשיב

עיקר טיעוני ב"כ המבקשת למעורבות המשיב בעבירת ההצתה סובבים סביב **הסרטונים**. אכן, לא ניתן לקבוע ברמה גבוהה כי הדמות הנראית בסרטונים היא המשיב, בין היתר, לאור העובדה שאיכות הצילום ירודה ופניה של הדמות לא נראת.

מציאת הכובע בביתו של המשיב מעוררת חשד כי המשיב הוא אשר נראה בסרטון. אולם, לא ניתן לקבוע כי הסבירות שמדובר באותו הכובע היא גבוהה, וראיה זו זקוקה לראיות נוספות ומשמעותיות שיעמדו לצדה.

הכובע הנראה בסרטון נראה כמעט זהה, אולם, בסרטון, גודל הסמל הלבן גדול מזה שעל כובעו של המשיב, וגודל האותיות על הסמל הלבן קטן מזה שעל גבי כובעו של המשיב. אפשר שחוסר ההתאמה נוצר מזווית הצילום והתאורה, והמשטרה יכולה הייתה לערוך שחזור, באותם תנאים ובאותה המצלמה, ובכך לחזק או להחליש ראיה זו.

באשר ליתר הפריטים שלבשה הדמות בסרטונים, לא נמצא פריט בביתו של המשיב שניתן לקשרו בסבירות גבוהה עם הפריטים אותם לבשה הדמות בסרטון. המכנסיים הקצרים של הדמות אינם ייחודיים ולא ניתן לקשר

אותם בסבירות גבוהה, ואף לא בינונית, למכנסיים שנמצאו אצל המשיב.

בעניין חלדון, ניתנה התייחסות עניינית לזיהוי נאשם על ידי אחרים באמצעות צפייה בסרטון, ולא נקבע כי ראיות אלה אינן קבילות. ואולם, נסיבות המקרה היו שונות מענייננו. בעניין חלדון, זיהו את הנאשם קרובי משפחתו, שאינם בעלי אינטרס להפלילו, וכן, הדמות בסרטון קרחת, מלאת גוף והרכיבה משקפי שמש, עובדה אשר התיישבה עם דמותו של הנאשם וחומר החקירה.

בענייננו, בוריס, בוב והמתלון מזהים את המשיב בסרטונים רק לאחר שהם חושבים/בטוחים, כי המשיב הוא זה שהצית את המבנה, וזאת מבלי שהזיהוי נעשה בעזרת מראה פניה של הדמות, אלא, בעזרת מבנה גופה, שאינו ייחודי כלל.

במקרה של בוריס והמתלון, קשה עוד יותר לייחס משקל לעדותם, מכיוון שהם לא נמנים עם אנשי שלומו של המשיב.

ישנו גם שיהוי בגרסאותיהם באשר לזיהוי המשיב, כמפורט בטיעוני ב"כ - באופן המכרסם בו באופן משמעותי.

לאור האמור, יש לייחס משקל ראייתי לעדותו של בוב בלבד, וגם זה אינו גבוה במידה מספקת.

טענת ב"כ המשיב כי הדמות בסרטון נראית כשהיא מנסה לפתוח את דלת הכניסה עם מפתח אחד, כשלמעשה דרושים שני מפתחות, ועובדה זו אינה מתיישבת עם העובדה שהמשיב מנסה בפתיחת הדלת, אכן מעלה ספקות, אולם, יכול ומדובר בבלבול הנובע מלחץ בלבד, ולא מדובר בעובדה אשר סותרת את קיומן של ראיות לכאורה בתיק זה.

המניע של המשיב

מזכרה של התובעת מיום 16.10.2018, מצביע על מניע אפשרי של המשיב לביצוע עבירה כנגד המתלון. אכן, קללותיו של המשיב וכעסו, כמה שעות לפני השריפה, אכן מקימים חשד לחובת המשיב. מנגד, ההתנהלות הרציונלית והרגועה של המשיב, כעולה מטיעוני ב"כ המשיב, לאחר מכתב הדרישה שקיבל לפינוי החנות, יוצרים ספק בכך שהמשיב יבקש להצית את המבנה כמה חודשים לאחר מכן, בגלל שיחת טלפון בלבד שקיבל מתובעת בקשר לתיק האיומים, וזאת לאחר שכבר הגיע לחקירה במשטרה בעניין זה, ולא הפעיל אלימות לאחר מכן, ואף לא יצר קשר עם המתלון.

לא הוצגו ראיות באשר לטענת ב"כ המשיב כי המשיב קיבל שיחות שונות בהם מתחזים הציגו עצמם כתובעים וניסו להוציא ממנו מידע.

לאור האמור, אכן קיים מניע אצל המשיב - אך רצף התנהלותו הקודמת לאירועים הנטענים בכתב האישום למול המתלון מכרסם מהיות מניע זה ראייה נסיבתית משמעותית לכאורה לביצוע העבירות על ידו.

גניבת המפתחות

קיימות שתי עדויות להוכחת גניבת המפתחות על ידי המשיב - הודעתו במשטרה של **המנעולן**, מיום 29.10.2018, כי חשב ש"**אולי חסר מפתח**", והודעתו במשטרה של **בוריס**, מיום 16.10.2018.

חשדו של המנעולן, לפי הודעתו מיום 29.10.2018, עלה בעקבות ניסיון העבר שלו, לדבריו כבר קרה בעבר שגנבו לו מפתחות, וכן, מכיוון שלדבריו, המשיב הסתובב לידו הרבה.

בתיק החקירה שהוצג לבית המשפט אין חומר על בדיקה של המשטרה בנוגע **לתמיר**, ממנו ביקש המנעולן לבדוק האם חסר מפתח. עדות תמיר קריטית להגנתו של המשיב בקשר לאירוע גניבת המפתחות ולבחינת הראיה, ולכן, לא ניתן לייחס משקל ראייתי לגרסתו של המנעולן, ללא מסירת עדות על ידי תמיר בנוגע למקרה.

בהודעתו מיום 16.10.2018, מסר בוריס כי "**אני ראיתי אותו לוקח מפתח מהצורה. זה צרור של 6 מפתחות והוא לקח משם מפתחות**". לא ניתן לקבוע בוודאות כי בוריס התכוון למפתח אחד, ולכן, לא עולה סתירה בין הודעתו לבין העובדה שנדרשים שני מפתחות לפתיחת הדלת.

עם זאת - שתיקתו של בוריס במשך חודשים בעניין גניבת המפתח, בפרט במשך ארבעה ימים לאחר השריפה, למרות הקשר הידידותי בינו לבין המתלונן, וכן, העובדה שבוריס בחר לספר על המקרה לאחר שהמתלונן מסר בהודעתו כי השניים דיברו על גנבת המפתחות, אכן מעלים תהיות, ולפיכך, יש לייחס לעדותו משקל נמוך.

נלמד, כי הודעתו של בוריס באשר לאירוע גניבת המפתחות מהווה ראייה לכאורה בעלת משקל נמוך, להוכחת מעורבותו של המשיב באירוע הגניבה.

המשיב מגיע לזירה עשרה ימים לאחר השריפה

בניגוד לעמדת ב"כ המבקשת, לא ניתן לקבוע כי המשיב הגיע לזירה ביום 21.10.2018 כדי לברר על החקירה במשטרה.

שני העדים, בוריס ובוב, לא מוסרים בהודעתם כי המשיב שאל אותם על נושא זה.

לפי הודעתו של **בוריס**, מיום 24.10.2018, המשיב שאל ובדק עניינים הקשורים למצלמות האבטחה. הודעה זו אכן מעלה חשד בדבר מעורבותו של המשיב באירוע ההצתה, אך בשל העובדה שבוריס, כאמור, אינו נמנה על אנשי שלומו של המשיב, כמו גם, העובדה שלפי הודעתו של **בוב**, מיום 25.10.2018, המשיב לא שאל אותו אודות מצלמות האבטחה, אין לייחס לראייה זו משקל ראייתי משמעותי.

הטלפון הנייד של המשיב

מהסרטון עולה לכאורה כי הדמות שוחחה בטלפון נייד לפני שניסתה לפתוח את דלת הכניסה למבנה, וכן, לאחר

שנכשלה בניסיונה הראשון לפתוח את הדלת.

לטענת ב"כ המשיב, מדובר בראייה מזכה, מכיוון שלא בוצעו שיחות מהטלפון הנייד של המשיב באותו הזמן.

בעניינו, לא מדובר בהוכחה שמתנגשת עם ממצאי החקירה, שכן אין הוכחה כי הדמות בסרטון דיברה בטלפון נייד. אם אכן הדמות היא זו שגרמה לפרוץ השריפה, מסקנה הגיונית היא שהדמות עשתה עצמה כמדברת במכשיר הנייד, בכדי להסוות את מעשיה החשודים בפני האנשים שנמצאים בחזית הפאב הסמוך.

לטעמי, מקרה זה הוא אחד מן המקרים בהם השלמת הפער מתחייבת מההיגיון וממארג הראיות לכאורה בתיק.

עיון כלשהו בחומר הראיות ניתן למצוא בסרטון. בסרטון, נראית הדמות כשהיא משוחחת במכשיר הנייד, מנסה לפתוח את הדלת, ולאחר שהיא נכשלת בכך, היא שבה ומצמידה את המכשיר הנייד לאוזנה. בחינת התרחשות זו מעלה חשד שמדובר בשיחה "מבוימת", שנועדה להסיר חשד מלב הנוכחים.

דוח כיבוי אש מיום 12.10.2018

חוות הדעת של המומחה בנושא קובעת כי **לא ניתן להגיע למסקנה חד משמעית כי מדובר בהצתה.**

העובדה כי בסרטונים נצפתה דמות שנכנסת למבנה סמוך טרם השריפה, מספיקה, בשלב מקדמי זה, כדי לענות על החשש שלא מדובר בהצתה, ואולם, מדובר בעוד ספק העולה מתיק החקירה, אשר מביא לכדי חולשה ראייתית משמעותית בתשתית הראייתית הלכאורית בתיק.

ממצאים פורנזיים

באשר לטענת ב"כ המשיב כי לא נמצאו ממצאים בבדיקה פורנזית אשר קושרים את המשיב לאירוע, נקבע בפסיקה כי היעדר ממצא פורנזי הקושר את הנאשם לעבירה לא ישפיע על שאלת הרשעתו, ולטעמי, קל וחומר כשמדובר על שאלת קיומן של ראיות לכאורה בשלב מקדמי זה:

"הלכה פסוקה היא, כי אין בהיעדרו של ממצא פורנזי חיובי כדי להשליך, בהכרח, על שאלת הרשעתו של הנאשם. כבר נקבע בפסיקתו של בית משפט זה, כי "לבדיקה פורנזית משקל, אך מקום שנמצא ממצא חיובי" (ע"פ 2957/10 אלאטרש נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (30.5.2012))."

[ראו: ע"פ 6468/13 צרפתי נ' מדינת ישראל; ראו בנוסף: ע"פ 5724/95 אחמד בן מוחמד אבו-דחל נ' מדינת ישראל; ע"פ 842/14 גבריאלי שרעבי נ' מדינת ישראל; ע"פ 216/16 חמזה רדיאדה נ' מדינת ישראל; ע"פ 8962/12 יוסף נחמיאס נ' מדינת ישראל; ע"פ 6371/05 יוסף וגנר נ' מדינת ישראל]

במספר פסקי דין עמד בית המשפט על חריגים לכלל זה, בהתקיים נסיבות מיוחדות, אולם, ענייננו אינו נמנה עם אותם מקרים יוצאי דופן, שכן יש מספר רב של ראיות לכאורה לחובת הנאשם, הגם שקיימת בהן חולשה, במיוחד בהינתן העובדה שמדובר על השלב המקדמי של בחינת ראיות לכאורה לצורך מעצר עד לתום ההליכים המשפטיים [ראו: ע"פ 2957/10 **שחדה אלאטרש נ' מדינת ישראל**; דעת המיעוט של כב' הש' י. דנציגר בע"פ 7939/10 **רומן זדורוב נ' מדינת ישראל**; ע"פ 331/97 **פתחי אבו כף נ' מדינת ישראל**].

עד ראיה שלא נחקר

באשר לטענת ב"כ המשיב כי לא נחקר עד ראייה שהיה נוכח באירוע, שכן המשטרה הסתפקה באמרתו של העד, שמסר בשיחה טלפונית כי לא ראה בבירור את פניו של האדם שהגיע למבנה עובר לאירוע ההצתה - אין לדבר נפקות בשלב מקדמי זה, ועליה להתברר בתיק העיקרי.

ראיות נגטיביות

המדובר שהוכנס לתא המשיב הוציא ממנו גרסה ברורה לפיה הוא מכחיש כל מעורבות באירוע ואולם, במזכר של רס"ב **שי כהן**, מיום 25.10.2018, עולה כי עורך דינו של המשיב ידע כי הוכנס מדובר לתא, ולכן, אין לייחס משמעות ראייתית לעובדה שהמשיב הכחיש כל קשר לאירוע.

העובדה כי לא נמצאו שרידים המעידים על שריפה ברכבו של המשיב, כי אין ראיות מפלילות בטלפון הנייד של המשיב, וכי רכבו של המשיב לא זוהה בסרטונים, אין בהם כדי להוביל למסקנה כי אין ראיות לכאורה להרשעת המשיב בעבירת ההצתה.

סביר להניח כי אדם המבקש לבצע עבירה פלילית, לבדו, יחנה את רכבו רחוק ממוקום ביצוע העבירה, או שיגיע למקום ביצוע העבירה בדרכים חלופיות.

קיימת סתירה בין הודעתו של המשיב במשטרה ביום 25.10.2018, לבין הודעתה של אשתו של המשיב ביום 25.10.2018.

בהודעתו של המשיב, מסר כי "**אשתי כבר בשמונה ישנה**". מנגד, בהודעתה של אשתו של המשיב, מסרה האחרונה כי היא נוטה ללכת לישון כל יום לא לפני השעה 21:00, וזאת אחרי שהיא מארגנת את הילדים, משכיבה אותם לישון ורואה טלוויזיה - "**ואני הולכת לישון בדרך כלל תשע עשר בערב זה מוקדם**"; "**00:00 בלילה יש גם ימים כאלה**".

סתירה זו מעלה חשד כי המשיב ניסה להסתיר את מעשיו, בכך שטען כי אשתו ישנה בזמן ביצוע עבירת ההצתה, ולכן לא ניתן לבדוק עמה האם היה בביתם במהלך אירוע ההצתה.

6. לאחר בחינת כלל הראיות לכאורה, כפי שנסקרו כנ"ל, הגם שמשקל כל אחת מהן אינו גבוה, וחלקן אף

בעלות משקל ראייתי לכאורי נמוך, אלה מקימות יחדיו תשתית ראייתית לכאורית, ואולם, קיימת בה חולשה משמעותית, כמפורט לעיל.

לאור האמור לעיל, הרי שקיימות ראיות לכאורה לעניין מעורבות המשיב בעבירת האיומים.

נוסף על כך, קיימות ראיות לכאורה לעניין מעורבותו של המשיב בעבירת ההצתה, עבירת הגניבה, ועבירת הסגת הגבול, ואולם קיימת בהן חולשה משמעותית - המטה את הכף לעבר בחינת אפשרות שחרור המשיב לחלופת מעצר, אף בטרם קבלת תסקיר מעצר בעניינו.

כנגזרת מהעבירות המיוחסות למשיב - קיימת עילה למעצרו, אך מידת עוצמתה, כמידת עוצמת הראיות לכאורה כנ"ל, מצדיקה בחינת חלופה, אם תוצע, כנ"ל.

ניתנה היום, כ"ט כסלו תשע"ט, 07 דצמבר 2018, בהעדר הצדדים.